

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

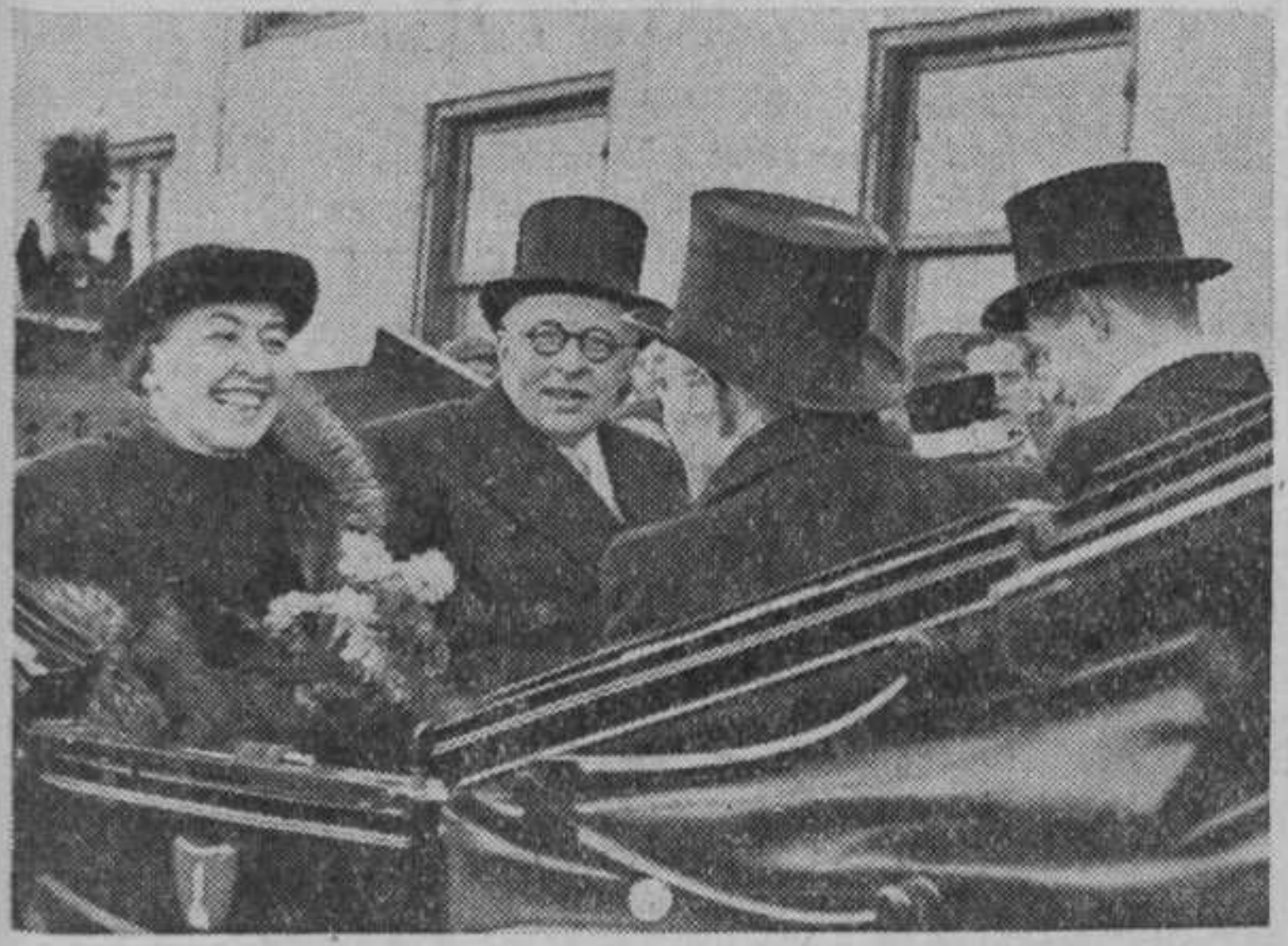
No. 16

LENERIT VAN DEN SENAAAT OUD GEBRUIK IN ERE HERSTELD

LIFTEN NOG IN MODE?

Een jaarlijks terugkerend, feestelijk gebeuren, waarvan echter de Delftse bevolking sinds 1940 gespeend was gebleven, is door het D.S.C. in ere hersteld. En als wij zeggen hersteld, dan menen wij ook hersteld, want nooit zagen wij een vrolijker, spectaculairder lust en pracht voor de ogen bij een Lenterit dan dit jaar, nooit had de Senaat voor mooier weer gezorgd, nooit had het volk met zoveel liefde en dankbaarheid zijn studenten, belichaamd in de Corpssenaat, binnengehaald.

Onze lezers weten het wellicht nog: reeds in het jaar onzes Heren 1931 nam de Senaat van het D.S.C., onder de invloed van de toen heersende crisis, het besluit om zijnerzijds een poging te doen de vicieuze cirkels van de verdwaasde wereldgang te verbreken en aldus een tweede wereldbrand, die zij voorvoelden, te voorkomen. Daartoe bepaalden zij een dag in het vroege voorjaar, bestelden een drietal koetsen, een erewacht en behoorlijk weer en reden uit in feestkledij. Door onvoldoende publicaties in de toenmalige dagbladen, werd het gebeuren de eerste keer niet begrepen — er werd zelfs met een apenootje geworpen —, maar de negen volgende Lenteritten slaagden uitstekend. Bovendien konden vele boeren van het prachtige weer, dat meestal wel een dag of twee stand hield, een goed gebruik maken.

Welwillend afgestaan door de Delftsche Courant

Toen dan ook, voor het eerst na de oorlog, het bericht in ons blad kwam, dat de Senaat weer uit zou rijden op 16 Februari, gingen spontaan de vlaggen uit. Wij spraken omstreeks 12 uur een heer in zwarte jas en hoge hoed aan. Hij bleek jammer genoeg slechts een bestuurslid van een Oranjevereniging te zijn, maar kon toch iets mededelen:

„Ik sprak zo juist mijn vriend, de President,” fluisterde hij, „hij had in de drukte de rit haast vergeten, maar was er door de vlaggen aan herinnerd.”

Zoals men weet, is de eerste helft van de route steeds geheim en worden dan slechts enkele weinige autoriteiten medegenomen. Dank zij een intelligent uitgedacht posten-

systeem, kwamen wij er evenwel spoedig achter, dat het naar de Zweth ging. Inderdaad stonden overal langs de weg opgewekte groepjes arbeiders te praten, afgewisseld door reidansende typistetjes.

Plotseling ontwaarden wij een menigte, die bleek te bestaan uit een groot getal Corpsfotografen en zagen we om een bocht de stoet zelf aankomen. Voordat wij de tijd hadden op te tekenen, dat er twee ruiters met en zes zonder vaandels waren, vervolgens de statiekoets, getrokken door vier koolzwarte merries, daarna nog de vier overige koetsen, elk meegesleept door twee hengsten, en tot slot de landelijke ruiterij, voordat wij dit alles genoteerd hadden, was in vliegende vaart de ganse stoet reeds gepasseerd in de richting van de Scheve Toren.

Met grote moeite haalden wij op onze racefiets de rijtuigen weder in en vroegen den praeses, den Heer Klierbeek, te spreken. Deze wierp ons een toornige blik toe en wendde zich tot een heer en een dame, die ook in het rijtuig zaten. Wij lieten ons afzakken naar de tweede koets, alwaar de Senaat ons gemeenzaam verwelkomde. Op onze desbetreffende vragen antwoordden de desbetreffende Senatoren, die vergezeld waren van hun neven, minzaam.

„Wij moeten het er voor over hebben,” sprak de Thesaurier, „en wij halen het er met de volksfeesten wel weer uit. Trouwens ook voor ons is het een genoeg!”

„Onze houding wordt tegenwoordig,” vervolgde de Secretaris, „gelukkig in stad en land toegejuicht, evenals wij zelf. Onzerzijds wordt alles in het werk gesteld om ethische en sociaal voelende personen op de bovenste plaatsen in het Corps te krijgen. Vooral de kinderen en zieken hebben onze belangstelling. Bovendien stimuleren wij de andere studentenverenigingen ons voorbeeld getrouw te volgen.”

Wij informeerden nog, wie ditmaal de gasten van de Senaat waren en hoorden tot onze verbazing, dat behalve een Wethouder der Gemeente Delft, in het eerste rijtuig een heer en een dame liefderijk waren opgenomen, die bij de grens der Gemeente door autopanne getroffen werden en dank zij de Senaat nog bijtijds de plaats hunner bestemming trachtten te bereiken. Het gerucht, als zou het liften weer in de mode komen, is dus geheel uit de lucht gegrepen.

Peddelend langs het derde rijtuig, waarin de Archivaris en de Commissaris met hunne dames gezeten waren, trof ons de vergeestelijkte uitdrukking op het gelaat van onze stadgenoot, toen hij een poging deed iets op te vangen van het gekwinkeleer van onze gevederde lentevrienden, De Commissaris, een vriendelijk man overigens, kon ons niet lang te woord staan: „Wij zijn wat laat,” schokschouderde hij.

De stoet, die zich een weg baande door de juichende menigten en fanfare-orkesten langs Oude Delft en Nieuwstraat, reeds tot slot nog een ronde over de stampvolle Markt en verdween toen in het Raadhuis, paarden en rijtuigen buiten latend. De President was door voorbereidingen voor de eerst volgende Rectorien Vergadering verhinderd persoonlijk het défilé af te nemen. Met een „borrel” in de Sociëteit Phoenix werd deze voorspoedige Lenterit tot een geslaagd en afgerond geheel gemaakt.

L. I.

SI J'ETAIS MAIRE.....

„Iedereen verlangt naar grootheid, vooral hij die er ten enenmale niet voor deugt”, dacht Mijnheer Gibber bitter, terwijl hij door de spiegelruit, zoals het rechthoekige vensterglas wel genoemd mocht worden, de straat intuïtief zonder iets te zien.

Zuchtend draaide hij zich om en stapte, de handen in de zijzakken van zijn colbertje, het winkeltje op en neer, terwijl zijn gedachten gestaag versomberden.

Het was hem niet voor den wind gegaan, Mijnheer Gibber. Hoe lang was het nu al geleden dat hij in Delft was? Zeker wel twintig jaar. Onbezorgd leek hem die tijd nu; toch waren er geweest die meer plezier gehad hadden dan hij. Hij behoorde nu eenmaal noch tot de rijksten, noch tot de slimsten. Rien à faire. Maar het diploma in zijn zak bracht hem ongeluk, het noodlot had zich werkelijk met één klap van zijn weerlozen figuur meester gemaakt.

Wat er precies aan die brug mankeerde wist hij niet meer, maar het ding deugde niet en hij kon de verantwoordelijkheid niet van zich afschuiven. Natuurlijk was het zijn schuld niet, maar er werd niet eens naar hem geluisterd. Hij had zich nooit gerealiseerd dat iemand op de weg naar het succes zó diep kon vallen.

Niemand wou hem destijds meer hebben en de allerhoogste nood had hem het denkbeeld ingegeven het wasserijtje met bijbehorend boordenwinkeltje te beginnen. En dat liep nu al meer dan tien jaar hetzelfde gangetje.

Nee, hij was zeker niet geboren voor grootheid, hij had gefaald. Hopeloos gefaald. Maar niemand zou het hem mogen aanzien, hij begroef zijn chagrijn zo diep mogelijk. Niemand mocht het zien.

Doch de hele dag hamerde in zijn binnenste de bedrogen zucht naar grootheid en eiste vrijlating of althans een illusie. Bij een hooghartigen klant moest hij soms enkele malen slikken om het kwelgeestje binnen te houden. Gelukkig maar dat hij echter de illusie tenminste gevonden had. Want alle grootheid was immers betrekkelijk?

Iedere Zaterdagmiddag toog de heer Gibber met zijn drie spruiten van tien tot twaalf jaar de duinen in. Daar wisten zij een duinpan te vinden waar geen sterveling, behalve zij, ooit een voet zette omdat het zand er altijd zo stooft. De familie Gibber deed deze middagen afstand van al wat aan de realiteit herinnerde en stoorde zich dus ook niet aan het land.

Daar in de stuiverige, kale verlaten duinpan speelde zich elken Zaterdag een tafereel af waar de konijnen verbaasd van stonden. Daar kreeg mijnheer Gibber een ketting van blikjes om zijn hals voor hij zich op een klapstoeltje neerzette. Daar was mijnheer Gibber burgemeester.

Hij verwonderde er zich over, dat hij zichzelf zo prettig bedotten kon. Hij begreep drommels goed dat hij het niet om de kinderen deed zoals hij aan zijn vrouw zei; misschien hadden ze er allang genoeg van en wilden ze hem alleen maar een genoeg doen.

„Leest U de notulen van de vorige vergadering voor, als U wilt,” verzocht hij dan zijn secretaris en dan begon Tineke aan de notulen, die ze zelf maakte door de week. Aan weerszijden plachten nog een tweetal wethouders kritisch mee te luisteren.

Mijnheer Gibber hoorde de stem van zijn dochtertje na de eerste woorden al niet meer. Hij zag de gemeenteraad voor zich zitten, er waren oude en jonge gezichten onder, oplettende en verveelde, magere en vette, afkeurende en ook benauwde, die wachtten op de gelegenheid zich bij de mening van den burgemeester aan te sluiten. Maar hoe dan ook, de gehele raadszaal moest buigen voor het gewicht van zijn ambtsketen. Hij had de vage zekerheid, dat de buitenwereld hem belachelijk zou vinden, doch wat deerde het hem? Niemand wist er van, hij speelde met de kinderen. Hij zou met geen mogelijkheid kunnen zeggen waarom hij juist preferred burgemeester te zijn. Misschien bellette zijn gevoel voor verhoudingen hem, zichzelf tot koning uit te roepen, dat vereiste bovendien meer attributen en zou achterdocht kunnen wekken. Wel had hij eens met veel bravour den onversaagden kruisridder gespeeld, (doch dat

bleek te gevaarlijk. Zijn jongste had hem bij wijze van lans zó met een stok geraakt, dat ze een Zaterdag hadden moeten overslaan. Sindsdien was het altijd burgemeester geweest.

„Papa is er niet met zijn gedachten bij, hij vindt het vervelend. We moeten ook nodig 'es een ander spelletje doen”, zei Tineke j.l. Zaterdag tegen haar broertjes, nadat ze al driemaal opgemerkt had: „Mijnheer de burgemeester, de notulen zijn voorgelezen.”

Hij had zich gehaast met te zeggen dat het hem hoegenaamd niet verveelde en ze waren gelukkig gauw gesust en verder gegaan met hun comédie.

Maar Jantje moest zijn vriendjes ingelicht hebben. Vandaag waren er zes kinderen geweest om boorden af te halen en bij het weggaan zeiden ze allemaal: „Dag, mijnheer de burgemeester.....”

Dat kon zo niet langer, de toestand werd meteen onhoudbaar. Hij moest wat anders verzinnen. Hoofd van de brandweer of zo, maar dat lokte hem niet zo aan. Of dijkgraaf. Hij zou wel een kans krijgen om zijn gedachten zo nu en dan eens uit te laten leven, overwoog hij dien avond voor het inslapen.

De Zaterdag daarop werd de heer Gibber gedéchargeerd als burgemeester van de verstoven duinpan. De konijnen voelden dat er die dag iets bijzonders aan de hand was en ze sloegen met belangstelling de officiële plechtigheid gade. Glimlachend nam de scheidende functionaris het uiterst eervolle ontslag aan.

(„De kinderen worden er toch ook te oud voor,” dacht hij bij zichzelf.)

AG.

Meester Jansen, ach ik smijt me
Voor Uw voeten in de klei.
U bracht met eentonia rhythme
m' alle huidig kennis bij.

Heb U mij niet leren nopen
Te gaan met die geest van mijn
Ver weg van de afvalhopen
Van de koeien en het zwijn.

Eeuwig was ik blijven hangen
In de smalle gangen van de stal,
Als U mij niet had bevangen
Door Uw kennis van 't Heelal.

Door uw idee van socialisatie
Ben 'k secretaris Boerenbond,
Morgen maak ik nog een kaassie
Voor de streling van Uw mond.

Geen op aard is er gevreesder,
Niemand heeft zo'n sterke wil
Als U, oude lieve meester
Met Uw plastiek uilenbril.

Als ik trek aan 's koeien spenen,
Denk ik vaak niet aan de melk
Maar aan Uwe kromme benen
Met een spatader op elk.

Gister las 'k in „Het Leste
Nieuws” d' aanstelling tot burgervaer
Ijlings riep ik na het mesten
Alle boeren bij elkaar.

Na wat praten over koeien
Zei 'k: Meester Jansen, die komt hier!
Juichend begonnen ze te loeien
Zoals een koe doet bij de stier.

Door elkaar praatten alle mensen
Maar daarna nam ik het woord:
„Ik zal hem geluk gaan wensen,
Ik alleen weet hoe het hoort!”

Zoals ik sprak, is 't toen gegaan,
Daarom, namens de boeren van het dorp
Bij d' aanvaarding van Uw baan,
Dees poezy van Janus Worp.

B. H. O.

LITERAIRE KRONIEK

Eens burgemeester, altijd burgemeester.

(Oude spreekwijze.)

Een van de meest gebruikte woorden van de Spiegeltaal van deze week is zonder twijfel: burgemeester. Een woord, dat aanleiding is geweest tot de vorming van zoveel samenstellingen, rechtvaardigt zeker een nadere beschouwing.

Velen trachtten reeds van de uitermate interessante afleiding van burgemeester het fijne te weten te komen; latinisten mogen bijzonder listige verklaringen hebben gesuggereerd (v.g.l. Hoof's Historiën blz. 2063 e.v.); thans mag men wel aannemen, dat deze op een dwaling berusten en dat men de oorsprong van dit woord dichterbij huis mag zoeken. Het is n.l. gebleken, dat reeds in de 13e eeuw de burgemeester een veel gebruikt bestuursorgaan in het Oosten des lands was, zij het dan ook, dat men het woord daar enigszins anders uitsprak en wel als bürgemeister. Ten bewijze hiervan kan opgemerkt worden, dat deze uitdrukking ook in huidige Twentse kringen nog zeer in zwang is, doch dit slechts ter zijde. Volkomen begrijpelijk worden nu echter de bekende regels van Vondel: „k Haalde voortijds met genoegen Burgemeesters van de ploegen”. Daarentegen blijven uitdrukkingen, zoals „het galgt beter, dan het burgemeestert” of „het moet galgen of burgemeesteren”, welke we eveneens bij onze grote dichter aantreffen, min of meer duister. Op deze, overigens zeer belangwekkende, uitdrukkingen nader in te gaan, zou ons te ver voeren, daar we dan zonder twijfel ook de boter in onze beschouwing zouden moeten opnemen.

Nadat burgemeester Van der Werff in 1573 de beroemde woorden: „Ik zal mijn eed niet breken. Maar als mijn lichaam u dienen kan, snijdt het aan stukken en deelt het met elkander”, had gesproken, raakte het woord burgemeester enigszins op de achtergrond en men sprak veelal van burgervader. Onnodig te zeggen, dat burgemeester thans weer burgerrecht verkregen heeft en de uitdrukking burgervader slechts pregnant gebruikt wordt.

Van de talloze samenstellingen, alle afgeleid van ditzelfde burgemeester, kunnen wij er slechts enige zeer bekende noemen: binnen- en buitenburgemeesters. Het dunkt ons, dat deze samenstellingen alleen nog van historisch belang zijn, sinds Urk niet meer als eiland gekenmerkt is. Duidelijk zonder nader te kennen is ongetwijfeld de burgemeestersbuik, o.i. echter de burgemeestersdochter niet. Zoals begrijpelijk lenen zich samenstellingen als burgemeesterszetel en -boekje minder voor een diepgaande studie. Het woord dorpsburgemeester wordt veelal te zeer als misplaatst cliché gebruikt, getuige de enige werkelijke dorpsburgemeester, Haantjes, („groot en kloek, rood van gelaat en zwart van haren, maakt eene schoone type van dorpsburgemeester uit.”)

Onvolledig zouden wij zijn wanneer we U een nadere verklaring van de verdronken burgemeesters onthielden.

Men neme daartoe 20 theelepels Blookers' cacao en 30 theelepels suiker, en meng deze goed dooreen onder toevoeging van een weinig water. Dit mengsel roert men door een maïzenapudding en thans laat men het geheel afkoelen, niet echter voordat men de verdronken burgemeesters in de massa heeft gedrukt. Een product van dezelfde smaak is ook te verkrijgen door eenvoudig aan een pakje Honig's chocoladevla de verdronken burgemeesters toe te voegen. Aldus verkrijgt men een bijzonder smakelijk nagerecht, dat in verband met het aanstaande lustrum misschien enige verandering zou kunnen ondergaan door de verdronken burgemeesters te vervangen door Arnhemse meisjes.

K.

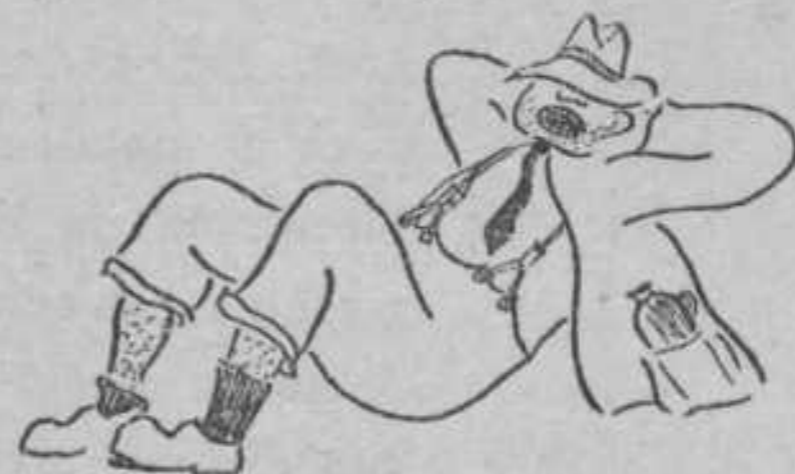

(Vervolg Bloemlezing Nederlandse Letterkunde)

N. Beets.

Lieve Maagd uit 's Princenstad!
't Heugt me, hoe ik aan Uw voeten zat,
En opkeek naar Uw blank batist,
Waarin een ieder reinheid gist.
't Is of iets in mij knaagt,
als ik nog aan U denk, Maagd.
Moge Gods zegen op U dalen,
opdat 't geluk U toe blijft stralen,
En gij Uw taak, zo zwaar,
Vervult ook in dit jaar.
Wij knielen voor U in het stof,
U, Maagd, zij alle lof!

De zon gaat op.

Het is nacht.

Krioelende sterren verdringen zich aan het uitspansel en trachten tevergeefs de inktzwarte aarde enig licht te geven. Tevergeefs want te zeer zijn ze vastgeroest aan hun angstvallig uitgebalanceerd plaatsje te midden van de overige sterren, een plaatsje verkregen na moeizaam aantrekken en afstoten, staan en vallen volgens de gravitatie.

In de koolzwarte donkerte heerst op aarde een chaos.

Oerdieren, door tomeloze vraatlust gesard, happen roze stukken lillend vlees van onder de bruingehoornde pantsers om dan al vechtende met klokkende geluiden door de borrelende moerassen opgeslorpt te worden.

Geweldige planten met gifkleurige vleesbloemen verstikken langzaam in de weeë uitwasemingen van reeds afgestorven delen, die in hun doodse houdingen de nog worstelende planten vol leedvermaak een memento mori schijnen te willen toeroepen alvorens te ontbinden in een sliert vetgegeten witte houtwormen, die, hulpeloos zoekende naar nieuwe molmcadavers, dadelijk worden fijngesnepen tussen de giftige scharen van schuinlopende haarschorpioenen, tot dat door de hoge druk het witgele struif met een kleffe klap zich een weg zoekt uit de ringgeledingen om ten slotte te verdwijnen in gulzige zuignappen.

Alles bijt, vermorzelt, verscheurt, ontleedt en smooit elkaar, gedreven door redeloze moordlust.

Overal loerende verdelging in de duisternis, ontstaan in de razernij om te bestaan door de andere het leven te ontroven. In deze nacht van ellende bevindt zich ergens de mens. In een krankzinnigmakende angst heeft hij zich verstopt in spleten in de grond, weg van de sluipende moord- en doodslag en wacht diep in de grond het einde van deze nachtmerrie af.

Het einde komt, eerst kleurt de hemel zich bloedrood, getuigend van de helse orgiën die in de donkerte geheerst hebben.

Dan over oranje wordt de hemel van een stralend goud, de heraut van de komende verlossing door het wonder.

De zon komt op.

Onder zijn levenbrengende stralen komt alles tot rust.

De krioelende sterren verbleken en vluchten benauwd naar het Westen.

De wilde strijd op aarde is bijna afgelopen, in duistere hoeken vechten hier en daar nog dieren met laatste inspanning.

Enige bloemen buigen hun verfomfraaide kelken naar het zacht koesterende licht, vogels stijgen jubelend op naar 't teer azuur, dieren warmen zich en likken hun bebloedde flanken.

De mens loert van uit zijn hol en ziet dat de duisternis geweken is.

Hij staat op, overweldigd door een groot geluk. De zon heeft hem verlost van de chaos.

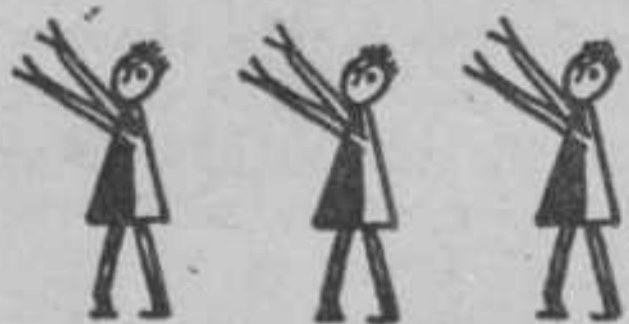
Is het een wonder dat hij de zon, zijn heer en meester, tegemoet rent om hem in dienende liefde aan de Oostelijke kim te ontvangen?

Maar hoe hard hij ook rent, steeds komt de mens te laat voor het belangrijke moment.

De mens is klein en het rijk van de zon groot.

Welkom hier, o heerlijke zon, verlicht onze schreden. X.

Behalve de wereldse gebeurtenissen uit 1848, gaan de interessen van de Commissie voor de Delftsche Dag uit naar de studenten. En natuurlijk wordt de volgende vraag gesteld: Hoe en waarom ontstond het Delftsch Studenten Corps? Op deze vraag, deze brandende vraag, moet het antwoord voorlopig uitblijven; wellicht zal de Gedenkboek-commissie hierover een schamel licht kunnen doen schijnen. Wellicht.

De verschillende gedenkboeken vermelden de oprichting van burgerwachten als rechtstreekse aanleiding tot aaneensluiting en zodoende tot de oprichting van een vereniging. Over dit detail, vermelden de corpsarchieven helaas niets, noch het 1e jaarverslag, noch de correspondentiemappen, noch de notulen der eerste vergaderingen.

Slechts in de Delftsche Courant staat over deze burgerwachten het één en ander vermeld; in het bijzonder achtte de commissie de vergelijking tot andere burgerwachten, ook van andere corpora, contrastrijk, waarmede verklaard moge worden de volgende aanhangselen.

den 27en Maart 1848.

— Heden in den voormiddag heeft er op het raadhuis alhier eene vereeniging plaats gehad van een aantal ingezetenen, welke zich vrijwillig aangeboden hadden tot daarstelling van eene burgerwacht, ter handhaving der rust bij het onverhoopt begaan van ongeregelde heden door kwalijkgezinden, en om, daartoe gedrongen, zoowel personen als eigendommen te helpen beschermen. Eene commissie had, op uitnoodiging van de stedelijke regeering, zich reeds vroeger gevormd, en deze heeft de leiding der gang van zaken geregeld; een dezer heeren maakte, nadat ieder vooraf op eene lijst geteekend had, de bijeen gekomen onder anderen bekend, dat er eene burgerwacht zou worden opgericht, dat deze met geweren zoude gewapend worden, en dat dezelve tegen regu, aan ieder zich daartoe aangeboden hebbend burger, zouden worden afgeleverd. Dat de loopplaats bij of op het raadhuis zou zijn, en er eene wachtkamer op hetzelfde zou worden in gereedheid gebragt. Ieder zal zich in zijne gewoone kleeding, hetzij met jas of rok, kunnen kleeden, en eenen ronden hoed dragen. Voor de officieren, sergeanten en korporals werden de distinctive teekenen bepaald. Het corps zal geheel op zichzelf blijven, maar zich stellen onder het opperbevel van den majoor der dienstdoende schutterij.

— Ook uit de heeren studenten zal zich een burgerwacht formeeren. Denkelyk zal een zestig- of zeventigtal, uit hun midden gekozen, zich zoo spoedig mogelijk organiseeren en oefenen, om bij verstoring der rust, zich aan de andere vrijwillige wachten aan te sluiten.

den 31en Maart 1848.

— Op aanzoek van den raad der stad Leiden heeft den 27en Maart de rector magnificus het studentencorps uitgenoodigd, om zich tot eene wacht te vereenigen, ten einde daar de orde, zoo die onverhoopt mogt verstoord worden, te handhaven. Er bestaat alle reden om te vertrouwen, dat het studentencorps aan die uitnoodiging gehoor zal geven, te meer, daar reeds verleden week, zoo men wel onderrigt is, onder de studenten hetzelfde plan ontworpen was.

den 4en April 1848.

— Het kommando over het corps rustbewaarders, door heeren studenten der Leidsche hoogeschool opgericht, is aangeboden aan den hoogleeraar J. F. van Oordt, welke die taak bereidwillig heeft op zich genomen. Het aantal deelnemers bedraagt ruim twee honderd.

den 11en April 1848.

— Uit Leijden van den 6en April wordt gemeld: Het corps rustbewaarders van heeren studenten is thans voor goed georganiseerd. Heden wordt een aanvang gemaakt met de verschillende oefeningen in het exerceren, en binnen eenigen tijd zal er algemeene inspectie gehouden worden. Men wil weten, dat er onder eenige dames dezer stad het plan bestaat, om een door henzelve vervaardigd vaandel aan het corps aan te bieden.

Dinsdag den 6en Junij 1848.

— Uit Leijden wordt dd. 4 Junij gemeld: er is gisteren hier iets gebeurd, waarvan de kerkelijke en wereldlijke geschiedenis van ons vaderland wellicht geen tweede voorbeeld oplevert, en dat in de negentiende eeuw en vooral in dezen tijd, geheel onbegrijpelijk is; het is in weinige woorden dit, dat het collegie van burgemeester en wethouders gisteren met behulp van de policie, zich, zonder daartoe regterlijk gemagtigd te zijn, heeft meester gemaakt van het huis der Nederduitsche hervormde huissitten en diaconie-armen alhier, en sommige daar vergaderde leden van den breeden kerkeraad dier gemeente door de agenten der policie daaruit heeft doen verwijderen. Dit collegie heeft dan ook onmiddellijk eene aanklagt bij den officier van justitie bij de arrondisements-regtbank ingeleverd tegen burgemeester en wethouders.

Men kan begrijpen hoedanig de burgerij verbaasd is over deze handeling van het stedelijk bestuur.

— De Leijdsche Courant deelt nog mede: „ten gevolge van het gebeurde op Zaterdag jl., hebben HH. studenten op eene dezen namiddag (6 Junij) gehoudene convocatie besloten, het door hen gevormde corps rustbewaarders ontbonden te verklaren.”

Dit bericht is voorbarig, de zaak is nog zoo ver niet; ziet hier wat er van is: De hoogleeraar van Oordt, die in zijne kwaliteit van armverzorger door de regering van Leijden meent beleedigd te zijn, heeft goed gevonden die beleediging ook te beschouwen als geschied zijnde in zijne hoedanigheid van professor en lid van den akademischen senaat (zoodat deze laatste zich de zaak ook zal aantrekken), en van kommandant der rustbewaarder uit het corps studenten. De professor heeft hierop voor deze laatste betrekking bedankt: Dit voorbeeld nu zal door heeren studenten gevolgd worden.

WIE?

Heel lang geleden was het een barre en boze tijd, waarin de mensen nog veel kwaad deden, in grote groepen tegen elkaar, of ook zo maar op hun eentje.

Het was dan ook heel duidelijk dat legers, maar meer nog politie-agenten bijzonder hard nodig waren. Die politie-agenten nu hadden prachtige uniformen in geel, goud en rood, met veel tressen en panaches. Daar waren ze dan ook erg trots op en ze trokken hun mooie pakken liefst zo veel mogelijk aan. Natuurlijk moesten zij ze dragen wanneer ze hun plicht vervulden tot heil van stad en land. Maar ook 's Zondags als ze naar de kerk gingen, en bij de bruiloften van hun veeltalig kroost, legden ze hun mooie pakken niet af. En toch, ja, en toch voelden ze zich niet compleet. Waren er immers niet veel meer mensen die fraai uitgedost rondliepen? Het betekende alleen dat je iets speciaals te doen had, maar wát dat nu precies was, bleek helemaal niet uit de uniformen. Enfin, we zullen het kort maken, zij wilden hellebaarden hebben en zij kregen ze. Als teken en symbool van hun waardigheid. Om uitdrukking te geven aan het diepste van hun wezen.

Hopelijk begrijpt men na het voorgaande nu onmiddellijk waarom het Delftsch Studenten Corps een XXste Lustrum heeft en in dat Lustrum een spel gaat opvoeren. En anders vrage men den President Senaat om inlichtingen; hij spreekt er beslist graag over.

Thans evenwel rijst de beklemmende vraag: hoe zal men in den lande en stede weten dat dit Lustrum en dat spel komen gaan? Vanzelfsprekend, Uw tante, nichtje, kapper en lustrumdame weten er al van, maar al die anderen? Wij zullen het maar zeggen: een reclameplaat. Een reclameplaat moet er komen, op stations, ramen, lantaarnpalen, urinoirs en aanplakborden. Een reclameplaat. Een der leden van het Corps zal hem ontwerpen. Dat had U niet gedacht. Maar laten we zakelijk worden.

Erop moet komen te staan:

XXste Lustrum
Delftsch Studenten Corps
1848—1948
Lustrumspel „U en Ik”
11-13 Juli 1948

Afmetingen: 40 x 60 cm.

Vier kleuren.

Sluiting inzendingstermijn: 1 April 1948.

Inzendingen blijven het eigendom van het D.S.C.

Het laat zich aanzien dat uit talloos vele ontwerpen een keus zal moeten worden gemaakt. Dergelijke dingen zijn altijd moeilijk, waarom de Pers- en Propaganda-Commissie de volgende deskundigen verzocht heeft deel uit te maken van een jurij:

Prof. Ir. B. B. H. Zweers
President van de Senaat van het D.S.C.
President Reuniecommissie
Pers- en Propaganda-Commissie.

En de uitverkorene krijgt, zoals dat behoort, een prijs, te weten: 2 vrijplaatsen tijdens de eerste opvoering van het Lustrumspel.

Wij zijn benieuwd.

De Commissie voor Pers en Propaganda.

Pa, luister nu eens even
Pa hoor, mij werd verteld
Een Lustrum zonder dame
is een Lustrum zonder geld.

Pa, mag ik een Lustrumdame
Klein, sierlijk en heel knap.
Pa, mag ik honderd gulden
Want heus, zij zit heel krap.

Pa, als U haar eens zien wilt
U zult mijn smaak verstaan.
Pa, eerst dat klein douceurtje
Een druppel uit de kraan.

Het zijn nu maar drie dagen
Zo duur zal het niet zijn.
Pa, laat mij haar toch vragen
Het risico is klein.

.....
Ik ga mij nu verloven
Pa, voor de laatste keer
Leen mij nu duizend gulden
U krijgt het heus wel weer.

F. M.

Wie verkleumd en verstijfd is
— Want de kachel was uit en het venster zat los —
Vindt na deez' ellende vertroosting
In d'estaminet van Jan Garos.

Wie gezakt en kapot is
— Het hoofd is zo bot als het brein van een os —
Keert herboren weer huiswaarts
Na de feestdis bij Jan Garos.

Wie de hitte te groot is en de luchtdruk te zwaar.
En slechts leeft in de droom van het koele bos.
Kan zich het leven weer in gaan drinken
Aan het schuimende nat van Jan Garos.

Wie geslaagd is en voortschrijdt
Langs de grachten als een held op zijn ros,
Kan alleen zijn roes uit gaan zingen
In het borrelglas van Jan Garos.

Wie nu ziet, dat al twintig jaren
Gastvrijheid gul wordt gegeven door Jan en zijn vrouw
Wenst hen zekerlijk nog twintig jaren
In het Noorden en in trouw.

DE JAMMERKLACHT

Zijn wij tesamen niet genoeg reclame?

VEREENIGINGEN

D.S.S.G. & A.V. „Odin“.

Het Bestuur van de D.S.S.G. & A.V. „Odin“ deelt mede, dat de Interacademiale Scherm- en Bokswedstrijden zullen plaats vinden op 4 en 5 Maart.

Zij, die wenssen deel te nemen aan deze wedstrijden, worden verzocht vóór Dinsdag 24 Februari in te tekenen op de daarvoor bestemde lijsten in de hal van de Soc. Phoenix.

Namens het Bestuur,
C. K. OTTO, Secretaris.

Studenten Caroussel Vereeniging te Delft.

Het Bestuur van de Studenten Caroussel Vereeniging te Delft heeft na het uittreden van den Heer D. Scholte, den Heer E. Waller in zijn functie geïnstalleerd, zodat het Bestuur thans als volgt is samengesteld:

J. L. Versteegh, President
G. J. de Wolf, Secretaris
G. H. W. Geesink, Thesaurier
E. Waller, Vice-President
R. Klein, Commissaris.

Namens het Bestuur,
G. J. DE WOLF, Secretaris.

OUDE JENEVER

Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig

DE KUYPER

HEINEKEN'S BIER

Het meest Getapt

Hoofdagenschap: J. T. POST
VROUWJUTTELAND 4 DELFT — TELEFOON 92

Stoombleekertj
Chemische Wasschertj

„OZON“

Telefoon 778462
VOORBURG

Voor de Heerenwaseh.

Voor Fotograaf...

Reijken

TELEFOON 1765
KOORNMARKT 72

Fa. H. C. JANSSEN

Noordeinde 38-40 — Delft

Stalhouderij en Luxe
Autoverhuur

Speciaal ingericht voor alle
gelegenheden.

Dag en nacht geopend

Taxibedrijf

Telefoon 499

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde,
Natuurkunde, Mechanica,
Paulus Buysstraat 40,
Tel. 550302, Den Haag.

Dr Ir U. Ph. Lely, Analyse
(Diff. en Int. rek.) Anal.
Meetk., v. Blankenburg-
straat 17, Den Haag,
T. 335740.

'n Vorstelijk glas bier!

Oranjeboom

„ACADEMIA“ BOEKHANDEL EN ANTIQUARIAAT
VOOR TECHNIEK - WETENSCHAP - KUNST
OUDE DELFT 101-103 DELFT TEL. 1776
HET ADRES
VOOR AL UW STUDIEBOEKEN

ADVERTEERT IN
DE SPIEGEL

Voorheen en thans:

„Wij in de Spiegel
en U bij Oliemans“

N.V. BRANDSTOFFENHANDEL

VOORHEEN S. OLIEMANS

Buitenwatersloot 23 - Telefoon 144 - Delft

Papiercewijzing B. P. P. 2213, verschijnt 1 x per week behalve in de vacaties. Dit nummer bestaat uit 6 pag.

Drukkerij Waltman (A. J. Mulder) - Delft

